

ΣΤΟΥΠΙ

στούπι, το, ουσ. [<μσν. στουπίν <αρχ. στυπ(π)εῖον <στύππη], το στουπί. **1.** βούλωμα για βαρέλι κρασιού: «πρόσεχε μη βγει το στουπί και χάσουμε το κρασί απ' το βαρέλι». **2.** στεγνή και άνοστη τροφή: «το φαγητό δεν τρωγόταν, γιατί ήταν σαν στουπί». **3.** το έντονο μεθύσι: «γυρνούσε στουπί στους δρόμους». (Λαϊκό τραγούδι: τότε κι αυτοί μου δίνουν πουρμπουάρ, τους λέγω ορεβουάρ και φεύγουνε **στούπι**).

- **γίνομαι στουπί**, μεθώ υπερβολικά από ποτό ή ναρκωτικό, δεν ξέρω τι μου γίνεται από το μεθύσι: «πίναμε όλο το μεσημέρι κι αργά τ' απόγευμα είχαμε γίνει στουπί». (Τραγούδι: εγώ το πίνω και το λέω, **γίνομαι στουπί** και δε με νοιάζει, σας ορκίζομαι, ο κόσμος τι θα πει). Για συνών. βλ. φρ. **γίνομαι φέσι**, λ. [φέσι](#).

- **είμαι στουπί**, είμαι πολύ μεθυσμένος από ποτό ή ναρκωτικό, δεν ξέρω τι μου γίνεται από το μεθύσι: «πήγαινε με μέχρι το σπίτι μου, γιατί είμαι στουπί και δεν μπορώ να πάρω τα πόδια μου». Για συνών. βλ. φρ. **είμαι φέσι**, λ. [φέσι](#).

- **τον κάνω στουπί**, τον μεθώ υπερβολικά με ποτό ή ναρκωτικό, τον κάνω να μην ξέρει τι του γίνεται από το μεθύσι: «έλεγε πως ήταν γερό ποτήρι, αλλά σαν κάτσαμε να πιούμε, τον έκανα στουπί». Για συνών. βλ. φρ. **τον κάνω φέσι**, λ. [φέσι](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας